Usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 2. 1. 2014, sp. zn. 6 To 94/2013, ECLI:CZ:VSOL:2014:6.TO.94.2013.1

Číslo: 47/2015

Právní věta:

Smyslem činnosti konzultanta je poskytnout pomoc orgánu činnému v trestním řízení v závažných a skutkově složitých věcech zejména v tom, aby se z hlediska odborných znalostí náležitě orientoval ve skutkových okolnostech a mohl zaměřit dokazování správným směrem. Přibráním konzultanta podle § 157 odst. 3 tr. ř. a § 183 odst. 2 tr. ř. však nelze nahrazovat postup podle § 105 a násl. tr. ř.

Pokud se i v důsledku činnosti konzultanta ukáže potřeba odborných znalostí k objasnění některé skutečnosti důležité pro trestní řízení, pak příslušný orgán činný v trestním řízení vyžádá buď odborné vyjádření, anebo pro složitost posuzované otázky přibere znalce (popř. znalecký ústav), neboť samotná činnost konzultanta ani její výsledek nemůže sloužit jako důkaz.

Soud: Vrchní soud v Olomouci

Datum rozhodnutí: 02.01.2014

Spisová značka: 6 To 94/2013

Číslo rozhodnutí: 47

Číslo sešitu: 9

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Přípravné řízení, Řízení před soudem

Předpisy: §269 Zákona č. 513/1991 Sb.
§275 Zákona č. 513/1991 Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Z o d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 4. 2013, č. j. 54 T 2/2011-1984, byli obžalovaní L. Ku. a J. Kuš. uznáni vinnými ze spáchání trestného činu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku (obžalovaný Ku. v bodech 1 – 8 a obžalovaný Kuš. v bodech 1 – 4, 6 a 7 napadeného rozsudku) a obžalovaný M. Kr. trestným činem podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) tr. zákona ve znění zákona č. 140/1961 Sb., a to dílem dokonaným a dílem nedokonaným ve stadiu pokusu podle § 8 odst. 1 tr. zákona k § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) tr. zákona ve znění zákona č. 140/1961 Sb.

Této trestné činnosti se obžalovaní podle skutkových vět napadeného rozsudku měli dopustit jednáním detailně popsaným v bodech 1) – 8) výroku o vině tohoto rozsudku.

Za toto jednání byli obžalovaní k trestům konkrétně uvedeným ve výroku o trestu tohoto rozsudku a zavázáni k povinnosti nahradit způsobenou škodu.

Tento rozsudek nenabyl právní moci, neboť byl napaden odvoláními státního zástupce a obžalovaných Ku., Kuš. a Kr.

Odvoláními se zabýval Vrchní soud v Olomouci, který svým usnesením ze dne 2. 1. 2014, č. j. 6 To 94/2013-2137 podle § 258 odst. 1 písm. b), c) tr. řádu z podnětu všech podaných opravných prostředků napadený rozsudek zrušil v celém rozsahu a podle § 259 odst. 1 tr. řádu věc vrátil soudu prvního stupně, aby učinil nové rozhodnutí.

Vrchní soud v Olomouci jako soud odvolací z podnětu zmíněných opravných prostředků přezkoumal, podle hledisek vyjádřených v ustanovení § 254 odst. 1, odst. 3 tr. řádu, zákonnost a odůvodněnost těch výroků napadeného rozsudku, proti nimž byla podána odvolání, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nebyly žádným z podaných odvolání vytýkány, přihlížel toliko, pokud měly vliv na správnost výroků, proti nimž byla odvolání podána. Přezkumná činnost odvolacího soudu ve smyslu § 254 odst. 3 tr. ř. nebyla fakticky nikterak omezena, neboť podle zmiňovaného zákonného ustanovení, je-li podáno odvolání proti výroku o vině, přezkoumá odvolací soud v návaznosti na vytýkané vady vždy i výrok o trestu, jakož i další výroky, které mají ve výroku o vině svůj podklad, bez ohledu na to, zda bylo i proti těmto výrokům podáno odvolání.

Po přezkoumání napadeného rozsudku, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, musí především odvolací soud konstatovat, že řízení, ani rozsudek samotný, netrpí žádnými závažnými procesními vadami, tedy takovými, které by odůvodňovaly postup ve smyslu ustanovení § 258 odst. 1 písm. a) tr. ř. V řízení proti obžalovaným Ku., Kuš. a Kr. byla dodržena všechna stěžejní ustanovení trestního řádu, zejména ta, která mají zabezpečit právo obžalovaných na obhajobu, ustanovení týkající se zahájení trestního stíhání a seznámení se spisem. Obžaloba byla podána pro skutky, které jsou předmětem jednotlivých usnesení o zahájení trestního stíhání a byla tedy zachována i totožnost skutku. Důkazy, které byly v tomto řízení provedeny, byly, až na důkazy mající charakter důkazů neodkladných či neopakovatelných, realizovány až po zahájení trestního stíhání a jedná se tedy z tohoto úhlu pohledu o důkazy procesně relevantní. Nelze rovněž pominout, že všichni obžalovaní měli od samého počátku trestního řízení obhájce a tudíž nedošlo ke zkrácení jejich práva na obhajobu. Ani v tomto smyslu nelze činnosti soudu prvého stupně ničeho vytknout.

Odvolací soud ovšem po přezkoumání napadaného rozsudku dospěl k závěru, že zmíněný rozsudek trpí vadami, předpokládanými v ustanovení § 258 odst. 1 písm. b) tr. ř. (neúplnost skutkových zjištění a skutečnost, že se ohledně napadené části rozsudku nalézací soud nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí), a v ustanovení § 258 odst. 1 písm. c) tr. ř. (vzniknou-li pochybnosti o správnosti skutkových zjištění ohledně přezkoumávané části rozsudku a k objasnění věci je třeba důkazy opakovat nebo provádět důkazy další a jejich provádění před odvolacím soudem by znamenalo nahrazovat činnost soudu prvního stupně).

Odvolací soud musí předně přiznat prakticky plnou relevanci té části odvolacích námitek obžalovaného Kuš. v tom smyslu, že v žádné části odůvodnění napadeného rozsudku neuvádí nalézací soud, z jakých důkazů vyšel při ustálení výše způsobené škody. Výjimku v tomto směru tvoří pouze jednání pod body 2) a 7) výroku napadeného rozsudku. Již z tohoto důvodu se jeví napadený rozsudek z větší části nepřezkoumatelný a jako takový nemohl obstát.

Odvolací soud poukazuje na skutečnost, že vyjma jednání popsaného pod bodem 7) výroku

napadeného rozsudku (jednání ke škodě poškozeného Ing. S.), ve všech dalších bodech výroku napadeného rozsudku je trestná činnost obžalovaných popsána tak, že tito buď lstivým či podvodným způsobem podstrčili poškozeným k podpisu plné moci, díky nimž dosáhli svého zplnomocnění k dispozici s nemovitostmi, které byly v majetku poškozených, případně k dispozici s členskými právy k družstevním bytům poškozených, nebo přiměli poškozené uzavřít smlouvy o půjčkách, jejichž součástí byly jako zajišťovací instituty smlouvy o převodu členských práv a povinností k družstevním bytům, přičemž poškozené nepravdivě ujišťovali o tom, že budou-li půjčky spláceny včas a řádně, k faktickému převodu členských práv k těmto bytům nedojde. Podstatnou pro právní kvalifikaci jednání všech obžalovaných je výše způsobené škody, která se ve zmíněných bodech rozsudku (vyjma bodu 7/) odvíjí od zjištění tržní hodnoty nemovitostí, které byly v jednotlivých případech předmětem útoku.

Jak se podává z obsahu spisového materiálu, toliko ve vztahu k nemovitosti uvedené pod bodem 2) výroku napadeného rozsudku (poškozený Ľ. J.), kterou je v daném případě družstevní byt číslo … v domě na ulici P. 39 v O. – V., byl ke zjištění její tržní hodnoty v době spáchání tohoto útoku zpracován znalecký posudek. Důkaz tímto znaleckým posudkem byl pak proveden v rámci hlavního líčení, realizovaného před nalézacím soudem dne 29. 11. 2011 (č.l. 1746), a to v režimu ustanovení § 211 odst. 5 tr. ř.

Naproti tomu ve všech zbývajících bodech výroku napadeného rozsudku (body 1, 3, 4, 5, 8), nebyl ke zjištění tržní hodnoty nemovitostí, které byly předmětem útoku obžalovaných, opatřen ani znalecký posudek ani odborné vyjádření. Jak vyplývá ze spisového materiálu, orgány činné v přípravném řízení vyšly při stanovení tržní hodnoty zmíněných nemovitostí toliko ze zpráv zažurnalizovaných ve spisu (bod 1/ – chata manželů Z., bod 1/ – byt manželů Z., bod 4/ – byt manželů K., bod 5/ – byt poškozeného K., bod 6/ – rodinný dům manželů S., bod 3/ – rodinný dům poškozené S. a bod 8/- byt poškozené L.).

Ve všech těchto případech policejní orgán zaslal buď obchodní společnosti R. s. Č. s. – T. r., a. s., popřípadě subjektu nazvanému C. r. k., Ing. M. V., písemnost nazvanou „žádost o zpracování ocenění nemovitosti ve smyslu § 157 odst. 3 tr. ř.“.

V této souvislosti především poukazuje odvolací soud na poměrně problematické užití výše zmíněného zákonného ustanovení. V ustanovení § 157 odst. 3 tr. ř. zákonodárce deklaruje, že v závažných a skutkově složitých věcech může státní zástupce nebo policejní orgán využít odborné pomoci konzultanta, který má znalost ze speciálního oboru. O návrh na výběr určité osoby jako konzultanta může též požádat správní úřad, jiný orgán, vědeckou nebo výzkumnou instituci. O přibrání konzultanta sepíše státní zástupce nebo policejní orgán úřední záznam. Se souhlasem státního zástupce nebo policejního orgánu může konzultant v rozsahu nezbytném pro výkon funkce nahlížet do spisu a být přítomen při provádění úkonů trestního řízení. Do provádění úkonů však nesmí zasahovat. O všech skutečnostech, o nichž se konzultant v průběhu trestního řízení dozvěděl, je povinen zachovat mlčenlivost. Na vyloučení konzultanta se přiměřeně užijí zvláštní předpisy o znalcích a tlumočnících. Účast konzultanta nezbavuje státního zástupce a policejní orgán odpovědnosti za zákonný průběh trestního řízení.

V souvislosti s citovaným zákonným ustanovením je třeba uvést, že jeho smyslem je v závažných a skutkově složitých věcech pomoc orgánu činnému v trestním řízení v tom, aby se náležitě orientoval ve skutkovém ději, včetně s tím souvisejících odborných otázek, a byl tak schopen zaměřit dokazování správným směrem. Činnost konzultanta však nemůže směřovat k objasnění skutečností důležitých pro trestní řízení z hlediska odborných znalostí, neboť tím by byl nahrazován postup podle § 105 a následujících tr. ř. Pokud v důsledku činnosti konzultanta, jež by se měla soustředit na odborné usměrnění činnosti orgánu činného v trestním řízení, který ho přibral, se ukáže, že je třeba objasnit některou skutečnost důležitou pro trestní řízení z hlediska odborných znalostí, je na

příslušném orgánu v trestním řízení, aby vyžádal buď odborné vyjádření, anebo pro složitost posuzované otázky přibral znalce ve smyslu § 105 tr. ř. Funkci konzultanta je nutno zásadně odlišovat nejen od znalce v trestním řízení, ale i od konzultanta znalce ve smyslu § 10 odst. 2 zákona č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, ve znění pozdějších předpisů. Jako konzultanti bývají zpravidla přijímáni pracovníci správních úřadů či jiných orgánů, eventuálně vědeckých a výzkumných institucí (srovnej Šámal P., Král V., Baxa J., Púry F., Trestní řád, Komentář 1. díl, 4. vydání, Praha: C.H. Beck 2002, strana 927-928).

Podle přesvědčení odvolacího soudu tedy orgány činné v přípravném řízení rozhodně neměly při zjišťování tržní hodnoty nemovitostí, přičemž tato hodnota je klíčová pro otázku právní kvalifikace jednání obžalovaných, postupovat způsobem, jakým postupovaly. Jak již bylo shora rozvedeno, použití § 157 odst. 3 tr. ř., řešícího otázku přibrání konzultanta, se jeví nepřípadným, když zjevně případnější mělo být užití § 105 a násl. tr. ř. Nicméně za podstatnější vadu pokládá odvolací soud samotný obsah zpráv, které byly policejnímu orgánu na základě výše zmíněných výzev zaslány. Jak totiž vyplývá z již výše citovaných čísel listu (609, 612 až 615, 618, 1154), tyto jsou ve většině případů podávány společností R. s. Č. s. – T. R., a. s., která, již podle samotného názvu a loga na jednotlivých zprávách, je zjevně společností, která realizuje ohodnocení nemovitostí pro svoji mateřskou hypoteční banku, kterou je v daném případě Č. s. Vzhledem k obsahu těchto zpráv je pak otázkou, z jaké metodiky bylo vycházeno při stanovení ceny, která je sice uváděna jako cena tržní, nicméně z těchto zpráv není zjevné, z čeho jejich autor, kterým má být osoba označená jako V. K., vycházel. Ze zmíněných zpráv nevyplývá, jaká metoda byla pro stanovení tržní ceny nemovitostí zvolena. Není zjevné, zda bylo použito kupříkladu metody komparativní, tedy srovnání hodnot většího souboru nemovitostí obdobného charakteru, nacházejících se v obdobné lokalitě a majících obdobné dispoziční řešení a obdobnou hodnotu. Z těchto zpráv není možno zjistit, zda jejich autor případně použil jinou metodu pro ocenění jednotlivých nemovitostí. Díky tomu se jeví citované zprávy obchodní společnosti R. s. Č. s. – T. R., a. s., z obsahového hlediska jako nepřezkoumatelné. Totéž pak platí i o zprávě, zažurnalizované na č.l. 618, jejímž autorem je Ing. M. V., zastupující R. k. C. V této zprávě, která se dotýká rodinného domu poškozené S. (bod 3), je cena navíc stanovena variantně. Totéž lze pak říci i o zprávě, týkající se bytu poškozené L., jenž je zažurnalizována na č.l. 1154. Z obsahového pohledu tedy se odvolacímu soudu jeví zmíněné zprávy zcela nedostatečné, neboť z nich není vůbec zřejmé, jakých metod jejich autoři použili a z čeho při stanovení tržní hodnoty nemovitostí vycházeli.

Zejména však odvolací soud nemohl přehlédnout, že zmíněnými zprávami soud prvního stupně vůbec neprovedl důkaz. Jak totiž vyplývá z protokolu o hlavním líčení, které bylo realizováno před Krajským soudem v Ostravě dne 12. 3. 2013, soud prvního stupně v režimu § 213 odst. 1 tr. ř. realizoval listinné důkazy, které identifikoval názvem konkrétní listiny a číslem listu. K připomínce obhájce obžalovaného Kuš. Mgr. Š., který navrhoval číst listinu na č.l. 615 spisu (což je právě jedna ze zpráv, týkající se stanovení tržní hodnoty jedné z nemovitostí), uvedl ovšem předseda senátu nalézacího soudu, že předmětný listinný materiál „nebyl realizován z důvodu jeho předprocesní realizace v rámci § 157 odst. 3 tr. ř. a nelze jej proto k důkazu použít“, současně byl obhájce upozorněn, „že tento listinný materiál nebyl v rámci výčtu listinných důkazů ani konstatován“. Byť se zmíněná formulace předsedy senátu nalézacího soudu vztahuje explicitně toliko k materiálu na č.l. 615, přesto je třeba konstatovat, že z přehledu oněch listinných důkazů nevyplývá, že by k důkazu byly realizovány další zprávy, týkající se stanovení tržní hodnoty nemovitostí, jež jsou dále zažurnalizovány ve spisu. Pokud je na č.l. 1940 protokolováno, že k důkazu bylo provedeno „ocenění nemovitosti na č.l. 554 – 560“, pak tímto oceněním je míněn znalecký posudek, který předložila poškozená S. a jež se týká odhadu tržní hodnoty rodinného domu, popsaného v bodě 6) výroku napadeného rozsudku. V tomto bodě je ovšem tržní hodnota zmíněného domu vyčíslena částkou 2 300 000 Kč, přičemž ve zmíněném znaleckém posudku jsou uvedeny tři ceny, a to tzv. obvyklá cena současná ve výši 1 400 000 Kč, obvyklá cena budoucí ve výši 2 400 000 Kč a konečně cena minimální

rekonstrukce ve výši 850 000 Kč. Je tedy zjevné, že žádná z těchto částek nekoresponduje se sumou, která je uvedena v bodě 6) výroku napadeného rozsudku, jakožto tržní cena zmíněného rodinného domu.

Jak již bylo výše rozvedeno, soud prvního stupně neprovedl žádný důkaz, kterým by objektivizoval hodnotu nemovitostí, uvedených v jednotlivých bodech výroku napadeného rozsudku (s výjimkou bodu 2/, kde byl zpracován výše zmiňovaný znalecký posudek). S ohledem na to je zjevné, že nalézací soud neměl k dispozici žádný důkaz, kterým by bylo možno objektivizovat tržní hodnotu zmíněných nemovitostí, jakožto veličinu klíčovou pro zjištění celkové výše způsobené škody a následně právní kvalifikace jednání obžalovaných. Je tedy otázkou, z jakých důkazů soud prvního stupně vyšel při stanovení výše způsobené škody, spočívající v tržní hodnotě nemovitostí, popsaných v bodech 1), 3 – 6) a 8) výroku napadeného rozsudku. Jak již bylo výše rozvedeno, orgány činné v přípravném řízení zjevně, jak vyplývá koneckonců zejména z podané obžaloby, vycházely z výše citovaných zpráv, které byly, minimálně diskutabilním postupem, vyžádány orgány policie a které podle přesvědčení odvolacího soudu po obsahové stránce rozhodně nemohou obstát. V daném případě se totiž zjevně jedná o věc, v níž je třeba k objasnění skutečností důležitých pro trestní řízení odborných znalostí (§ 105 odst. 1 tr. ř.). Dle mínění odvolacího soudu navíc pro složitost posuzované otázky a pro její význam pro konečné rozhodnutí (otázka stanovení výše škody jakožto základního kvalifikačního momentu) nebude postačovat pro vyřešení otázky tržní hodnoty nemovitostí, uvedených v bodech 1), 3 – 6) a 8) výroku napadeného rozsudku, odborné vyjádření, ale bude nutno přibrat znalce z příslušného oboru k vypracování znaleckého posudku. S ohledem na tuto charakteristiku se rozhodně orgány činné v přípravném řízení neměly spokojit pouze s vyžádáním výše zmíněných zpráv, které byly zpracovány realitními kancelářemi, z nichž přitom není vůbec zřejmé, na základě jaké metodiky a jakých skutečností byly vyhotoveny. Pokud toto pochybení nenapravil postupem podle § 188 odst. 1 písm. e) tr. ř. nalézací soud, pak měl v rámci řízení před jím samotným v každém případě objektivizovat výši způsobené škody, a to s ohledem na charakter této věci, přibráním znalce z příslušného oboru. K takovému postupu nalézacího soudu však nedošlo. Navíc, jak již bylo výše zmíněno, soud prvního stupně ani neprovedl důkaz shora naznačenými zprávami realitních kanceláří. Nebyl tedy v řízení před nalézacím soudem, které následně vyústilo ve vydání napadeného rozsudku, opatřen žádný, tím méně relevantní, důkaz, kterým by bylo možno objektivizovat výši způsobené škody. Toto pochybení vyznívá o to významněji vzhledem k tomu, že na ně upozorňoval v rámci své závěrečné řeči před nalézacím soudem již obhájce obžalovaného Kuš. Na tuto argumentaci však soud prvního stupně nikterak nereagoval. Jako důvodnou je tedy nutno vnímat námitku uvedenou v odvolání obžalovaného Kuš. v tom smyslu, že z napadeného rozsudku není zřejmé, o jaké důkazy soud opřel své úvahy o výši způsobené škody. V této souvislosti je nutno nalézací soud upozornit, že napadený rozsudek skutečně neobsahuje žádnou pasáž, v níž by se tento soud zabýval zejména tím, na základě jakých důkazů objektivizoval způsobenou škodu (výjimkou je, jak již bylo shora rozebráno, stanovení způsobené škody v bodech 2/ a 7/ výroku napadeného rozsudku).

S ohledem na tyto skutečnosti nemohl napadený rozsudek obstát, neboť v něm nejsou objasněny základní skutečnosti důležité pro rozhodnutí, když procesně relevantním způsobem nebyla objasněna výše způsobené škody, která, s ohledem na to, že se jedná o majetkovou trestnou činnost, je základní kvalifikačním momentem pro právní kvalifikaci jednání jednotlivých obžalovaných.

Jen na okraj poukazuje odvolací soud na to, že nesouhlasí s argumentací soudu prvního stupně v tom smyslu, že výše zmíněné zprávy realitních kanceláří, které byly vyžádány postupem podle § 157 odst. 3 tr. ř., jsou neprocesní proto, že, jak uvádí nalézací soud, tento listinný materiál byl realizován v průběhu předprocesního stadia. Zde je třeba poukázat na dikci ustanovení § 158 odst. 3 tr. ř., podle něhož je policejní orgán, poté, co je sepsán záznam o zahájení úkonů trestního řízení, oprávněn, kromě jiného, vyžadovat od příslušných orgánů odborná vyjádření, a je-li toho pro posouzení věci třeba, též znalecké posudky. Ze spisového materiálu vyplývá, že úkony trestního řízení byly v této

věci zahájeny 14. 8. 2009, dále 18. 11. 2009 a konečně 26. 2. 2010. Zmiňované zprávy, týkající se stanovení tržní ceny nemovitostí, byly však opatřeny 4. 8. 2010 (body 1, 4, 5 a 6), dále 12. 8. 2010 (bod 3) a konečně dne 30. 11. 2010 (bod 8). Pokud se týče poslední zprávy, je třeba navíc poukázat na to, že tato byla opatřena až poté, co bylo zahájeno trestní stíhání všech tří obžalovaných. Zbývající zprávy pak sice byly opatřeny ještě před tím, než bylo zahájeno trestní stíhání jednotlivých obžalovaných, nicméně v duchu shora citovaného ustanovení § 158 odst. 3 tr. ř. je byl policejní orgán oprávněn vyžádat. Jejich problematičnost nespočívá v tom, že by byly vyžádány v tzv. předprocesním stadiu, jak uvádí nalézací soud, ale jednak v tom, že tyto zprávy byly vyžádány v režimu neodpovídajícího ustanovení trestního řádu, a zejména, jak již bylo shora zmíněno, v jejich vlastním obsahu. Navíc odvolací soud nemohl přehlédnout ani skutečnost, že pokud se týče hodnoty rekreační chaty manželů Z. (bod 1/ výroku rozsudku), obsahuje spisový materiál znalecký posudek, který byl opatřen zjevně pro účely daňového řízení. Zmíněným posudkem byla přitom tržní hodnota rekreační chaty stanovena toliko na částku 276 960 Kč. Přestože zmíněným posudkem byl, byť toliko ve formě listinného důkazu, proveden soudem prvního stupně důkaz, zůstala tato skutečnost mimo pozornost nalézacího soudu.

Shora naznačené vady jsou tedy vadami takového charakteru, že pro ně napadený rozsudek obstát nemohl a bylo jej nutno zrušit, a to ve smyslu § 258 odst. 1 písm. b), c) tr. ř. Charakter těchto vad je přitom takový, že je není možno napravit před samotným odvolacím soudem, neboť bude třeba doplnit dokazování, a to v poměrně podstatném rozsahu, přičemž doplnění dokazování odvolacím soudem by v daném případě znamenalo nahrazování činnosti soudu prvního stupně.

Po vrácení věci soudu prvního stupně bude tedy na nalézacím soudu, aby procesně relevantním způsobem objektivizoval výši způsobené škody. Jako nejvhodnější se jeví přibrání znalce z příslušného oboru k tomu, aby zpracoval znalecký posudek ke stanovení tržní hodnoty nemovitostí uvedených v bodech 1), 3), 4), 5), 6) a 8) výroku napadeného rozsudku ke dni spáchání jednotlivých útoků, aby tak mohla být najisto postavena otázka výše způsobené škody. Od ní se potom budou odvíjet úvahy nalézacího soudu stran právní kvalifikace jednání všech obžalovaných.

Pokud soud prvního stupně dospěje i po doplnění dokazování k závěru o vině všech tří obžalovaných jednáním, popsaným v podané obžalobě, bude třeba, aby v rámci svého rozhodování věnoval pozornost i dalším skutečnostem, které Vrchní soud v Olomouci ve svém usnesení vytkl jako vady a podrobně rozvedl.